

ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟ ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΩΝ ΕΡΕΥΝΩΝ

(www.philosophical-research.org)

ΣΕΜΙΝΑΡΙΑ
ΙΣΤΟΡΙΚΟΦΙΛΟΣΟΦΙΚΟΥ ΛΟΓΟΥ
ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ Α. ΠΙΕΡΡΗΣ

ΚΥΚΛΟΣ ΚΕ΄
ΠΕΡΙΟΔΟΣ 2011 - 2012

ΑΝΘΡΩΠΟΓΟΝΙΑ
Φυσική Ιστορία του Ανθρώπου
Ἡ
Ανθρώπινη Φύση και Ανέλιξη
(από τις Δυναμικές Πρωταρχές
μέχρι την Ακμή της Τελειότητας)

ΕΚΤΑΚΤΗ ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ

Όπως αποφασίσαμε στην προηγούμενη συνάντησή μας, ένα ειδικό Σεμινάριο θα πραγματοποιηθεί εκτός σειράς, αλλά ως οργανικό μέρος του εφετινού Κύκλου, την Πέμπτη 23 Φεβρουαρίου του Σωτήριου και Αναγεννητικού έτους 2012, στις 8.30 το βράδυ. Στην έκτακτη αυτή συνάντησή μας θα συζητήσουμε την τωρινή κατάσταση της Χώρας καθ' εαυτή αλλά και σε διαφωτιστική σχέση με τις συνθήκες που επικρατούσαν στην Αθήνα στο τέλος του 7^{ου} αιώνα π.Χ. Το θέμα μας λοιπόν θα είναι:

Οι Μεταρρυθμίσεις του Σόλωνα και η Εθνική Προδοσία Σήμερα.

Σας έχω στείλει ήδη ένα πρώτο κείμενο γιαυτήν την συνάντηση. Το παρόν είναι συμπληρωματικό εκείνου.

***

Για μια ακόμη φορά, πολλοστή ανιαρώτατα και κωμική, συνήλθαν οι Υπουργοί Οικονομικών της Ευρωζώνης (21/2/2012).

Για μια ακόμη φορά, με βαρετή μονοτονία, **Ώδινεν όρος και έτεκε μυν!**

Η Μαγεμένη Σύνοδος

Πολλά γκαστρολογήματα, όλα ανεμογκάστρια!
Οληνυχτίς ερίζανε, για Ρωμηοσύνη λέγαν,
μάτρεχε ο νους τους φτερωτός τα μέλλοντα να σμίξει.
Τόνειρο ο Ήρωας κύτταγε, ο Πονηρός μετρούσε,
οι άλλοι οι πολλώτεροι ζυγιάζαν τον αέρα,
κιανάμεσά τους σέρνονταν Ρόμπα και Σαλτιμπάγκος,
γονάτιζαν, εγλύφανε, βουβά δακρυρροούσαν.
Οι αγάδες εσαστίσανε με τα καμώματά τους:
«Δέστε θάμμα κιαντίθαμμα, το τσίρκο που εστήσαν,
τον Κύκλο τετραγώνισαν βάζοντας ένα Ντύμα,
Γραικύλους μας εστείλανε, ταχιά μας κοροιδέψουν».
Βαρύς αχός σηκώθηκε, βαρειά κατάρα πέφτει,
ανάθεμα ώρα και στιγμή που κάναμε συνάφι.
Να φύγουνε δεν το μπορούν, να μείνουν δεν το θέλουν.
Κιεκεί τα ξημερώματα ένα χαρτί τους δίνουν,
χαρτί πολυμελάνωτο, χαρτί μουτζουρωμένο.
«Όλα είναι μέσα μπέηδες, όλα γυφτοχτυπιούνται,
να γίνουν δεν το δύνωνται, πάψτε να χολοσκάτε».
Ηρέμησαν, χαρήκανε, γελάσανε το τσίρκο,
αλληλοπαινεθήκανε, θαυμάσαν τον Πασά τους,

πούχει τα μάτια του ανοιχτά, πούχει μυαλό ξυράφι,
πούχει πουργιά χρυσόκλινα, ασημωτά σπιρούνια,
πούχει γυναικείο ένστικτο κιαντριωμένες φρένες.
Κιέτσι αφού γλεντήσανε, χωρίσαν στις φωλιές τους,
με τη αυγούλα πούφεξε την ροδοστεφανωμένη,
ξαπόστειλαν τους πίθηκους να μην ξαναγυρίσουν,
και κοιμηθήκαν οι μωροί δαιμονομαγεμένοι,
ενώ η αντάρα ξέσπαγε και η βουή ερχόταν,
αυτοί αφρονομάγειροι, της Κίρκης χοιροστάσι.

***

Θα επανέλθω πιο κάτω στην «Ευρωπαϊκή» Δήλωση της 21/2/2012. Αλλά πριν από αυτό τα βαθύτερα και νοηματικότερα.

***

Δέστε τρία κείμενα συμβολικής σημασίας για το Ευρωπαϊκό Πνεύμα.

A

«[Θέλοντας να βρω την απόλυτη Αλήθεια, σκέφτηκα για σωστή μέθοδο το να απορρίψω ως ψευδές κάθε τι για το οποίο θα μπορούσα να

φανταστώ και τον ελάχιστο λόγο αμφιβολίας, ώστε να δω αν απομένει κάτι που ήταν απολύτως βέβαιο]. Τοιουτοτρόπως, επειδή οι αισθήσεις μερικές φορές μας απατούν, θέλησα να υποθέσω ότι τίποτε δεν είναι έτσι όπως αυτές μας επιβάλλουν να φανταστούμε ότι είναι· και επειδή υπάρχουν άνθρωποι που αυτοαπατώνται στον λογισμό τους και πέφτουν σε παραλογισμούς, ακόμη και αναφορικά με τα απλούστατα προβλήματα της γεωμετρίας, και κρίνοντας ότι είμαι τόσο επιρρεπής στο σφάλμα όσο οποιοσδήποτε άλλος, απέρριψα ως ψευδείς όλους τους λόγους που πριν δεχόμουν ως αποδείξεις· και αφού όλες οι ίδιες σκέψεις και αντιλήψεις που έχουμε ξύπνιοι μπορούν επίσης να μας έλθουν στον ύπνο, χωρίς καμία από αυτές να είναι εκείνη τη στιγμή αληθής, αποφάσισα να υποθέσω ότι κάθε τι που οποτεδήποτε εισήλθε στο μυαλό μου δεν ήταν πιο αληθές από τις πλάνες των ονείρων μου. Αλλά αμέσως μετά σημείωσα ότι ενώ με αυτόν τον τρόπο επιθυμούσα να σκεφθώ όλα τα πράγματα ψευδή, ήταν απολύτως ουσιώδες ότι το «εγώ» που σκεπτόταν αυτό θα έπρεπε να είναι κάτι, και παρατηρώντας ότι αυτή η αλήθεια «Σκέπτομαι, άρα υπάρχω» ήταν τόσο βέβαια και τόσο εξασφαλισμένη ώστε όλες ακόμη και οι πιο εξωφρενικές υποθέσεις που προβάλλονται από τους Σκεπτικιστές ήσαν αδύναμες να την κλονίσουν, έφθασα στο συμπέρασμα ότι θα μπορούσα να την δεχθώ ανεπιφύλακτα ως την πρώτη αρχή της Φιλοσοφίας, την οποία έψαχνα».

René Descartes, 1647. Διατριβή επί της Μεθόδου Ορθής Καθοδήγησης του Λόγου και της Αναζήτησης της Αλήθειας στις Επιστήμες.

* * *

Με αυτή την απίστευτη επαρχιακή απλοϊκότητα σκέψης άρχισε η Ευρωπαϊκή Νεωτερικότητα.

Και ιδού η γραφικότερη συνέχεια, σε *crescendo* παράνοιας.

* * *

B

«Το πρώτο αξίωμα [να σκέφτεσαι μόνος σου] χαρακτηρίζει έναν ορθό λόγο που δεν είναι ποτέ παθητικός. Η κλίση στην παθητικότητα και κατά συνέπεια στην ετερονομία του ορθού λόγου αποκαλείται προκατάληψη. Η μεγαλύτερη προκατάληψη από όλες συνίσταται στην παράσταση της φύσης ως εάν να μην ήταν υποταγμένη στους κανόνες που της δίνει για θεμέλιο η νόηση χάρη στον δικό της θεμελιώδη νόμο, και (αυτή η προκατάληψη) είναι η δεισιδαιμονία. Η απελευθέρωση από τη δεισιδαιμονία ονομάζεται Διαφωτισμός».

Immanuel Kant, 1790

Γ

[Ο Υπαρξισμός είναι αυθεντικός ανθρωπισμός που χαρακτηρίζεται από την ιδέα ότι] «υπάρχει τουλάχιστον ένα ον του οποίου η ύπαρξη προηγείται της ουσίας, ένα ον που υπάρχει πριν προσδιοριστεί, και αυτό το ον είναι ο άνθρωπος».

Jean-Paul Sartre, 1945

* * *

[Μετά από όσα έχουμε συζητήσει δεν χρειάζεται ιδιαίτερος σχολιασμός σε αυτές τις ανοησίες. Αντιπαραβάλλετε π.χ. τα κείμενα

ανάλυσης του Παρμενίδη που σας ειχα στείλει πέρυσι (Κύκλος ΚΓ') και είναι ανηρημένα στον ιστότοπο του Ινστιτούτου].

Η Ευρωπαϊκή Νεωτερικότητα είναι ένας Υποκειμενισμός.

Είναι ένα ιστορικό φαινόμενο αντιδιαμετρικό προς το Ελληνικό Πνεύμα.

Η Ευρωπαϊκή Νεωτερικότητα είναι ένας Ανθελληνισμός.

Βέβαια δεν είναι όλη η Ευρώπη Ευρωπαϊκή Νεωτερικότητα. Και να πώς ξεδιαλύνεται το μυστήριο της Ευρωπαϊκής αστάθειας.

Η Ιστορική Ευρώπη ξεκίνησε με την κατάσταση που διαμορφώθηκε στη Δυτική Ρωμαϊκή Αυτοκρατορία μετά την παρακμή και κατάρρευσή της αφ' ενός και τη συνεργητική και συνεπακόλουθη Κάθοδο των Τευτονικών φύλων αφ' ετέρου. Η πολιτιστική σφραγίδα του νέου υπό διαμόρφωση συστήματος ήταν ο Λατινικός Ελληνισμός. Στον οικονομικοκοινωνικό τομέα υπερίσχυσε το Τευτονικό στοιχείο, οπότε η μεγαλογεωκτημοσύνη του τελευταίου σταδίου της Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας μετέπεσε στη Μεσαιωνική Φεουδαρχία. Το φαινόμενο επιχείρησε να τιθασεύσει πολιτικά η νέα Αγία Ρωμαϊκή Αυτοκρατορία του Γερμανικού Έθνους, αλλά στην αντιπαλότητα μεταξύ των Γερμανών Αυτοκρατόρων και της Ρωμαϊκής Αγίας Έδρας καταδαπανήθηκε ενέργεια, που αφαίρεσε δραστικά από την αυτοκρατορική δυναμική, χωρίς εντούτοις να την ακυρώσει. Έτσι οι ελεύθερες πόλεις στη

Γερμανία και οι Ιταλικές πόλεις-κράτη λειτούργησαν ως φυσικές μονάδες του αυτοκρατορικού συστήματος, και έτσι ως φορείς ενός φυσικότερου ρυθμού στο Ευρωπαϊκό (γεωγραφικά) γίγνεσθαι.

Με τη συμπλήρωση των ιστορικών κύκλων και την επαφή με τη Βυζαντινή Ανατολική Αυτοκρατορία, σαυτές ακριβώς τις ελεύθερες πόλεις άνθισε ο πολιτισμός πάνω στο αρχαιότροπο κοινωνικοπολιτικοοικονομικό βάθος, και το Κλασσικό Πνεύμα άναψε το μέγα φως της Αναγέννησης στην Δύση δίνοντας μορφή λάμψης στον (προϋπάρχοντα εν σπέρματι μέσω του Λατινικού υπόβαθρου) Ευρωπαϊκό Κλασικισμό. Δύο όμως συνδεόμενα φαινόμενα ανέκοψαν την κυριαρχική ροπή της Αναγέννησης. Η Γερμανική Μεταρρύθμιση και η Ρωμαϊκή ΑντιΜεταρρύθμιση.

Ταυτόχρονα με αυτές τις πολυδύναμες εξελίξεις τον 14ο και 15ο αιώνα, εμφανίζεται στη Δυτική Ευρώπη (Ιβηρική Χερσόνησο, Γαλλία, Βρετανία) το Εθνικό Κράτος, το οποίο αποτελεί την ωρίμανση του αντικλασσικού πολιτικού μετασχηματισμού από τη Φεουδαρχία προς τη Νεωτερικότητα, όπως η Αυτοκρατορία αποσκοπούσε να αποτελέσει την κλασσικότερη υπέρβαση του παλαιογερμανικού μοντέλου που είχε αυτό πρώτα μετατραπεί στη Φεουδαρχία.

Τα Εθνικά Κράτη αφενός και η θρησκευτικές εξελίξεις (η Μεταρρύθμιση και Αντιμεταρρύθμιση) αφετέρου δημιουργούν από τον 16ο αιώνα και μετά το θεμελιώδες πλαίσιο της Ευρωπαϊκής ιστορίας. Ως αντικλασσικές πραγματικότητες προκαλούν ανάσχεση της Αναγεννησιακής δυναμικής. Έτσι ακυρώνεται αυτό που είναι ολιστική προσέγγιση του Κλασσικού αρχετύπου στην Αναγέννηση, και ο μεταγενέστερος Κλασικισμός είναι πάντοτε μερικός και απονευρωμένος (Αισθητικός Κλασικισμός, Αρχαιογνωσία, Ρητορική

κ.λπ.). Την αναγκαστική Νεωτερική κατεύθυνση προσδιορίζει η Φιλοσοφία (όπως έδειξα παραπάνω με τρία χωρία αποφασιστικής σημασίας). Την κατάσταση διαδηλώνει αποκαλυπτικότερα η περιβόητη Διαμάχη μεταξύ των *antiqui* και *moderni* (των Αρχαίων και των Νεωτέρων) στη Γαλλία του Λουδοβίκου 14ου. Η φιλονικία κρίνεται υπό των Νεωτέρων ότι τετραματίζεται υπέρ αυτών! Το *Lettre à l' Académie* του Fenelon (1715) δογματίζει την αποκαθήλωση των Αρχαίων ως αρχετυπικών μεγεθών τελειότητας. Και μόνο το γεγονός ότι «πνευματικοί» άνθρωποι μπορούν να συγκρίνουν καν με νόημα σε διαμφισβήτηση υπεροχής τον Corneille και τον Racine με τον Αισχύλο και τον Σοφοκλή, τον Molière με τον Αριστοφάνη ή τον Voltaire με τον Πλάτωνα, είναι αυτόχρονα γελοίο. (Φυσικά υπήρχαν και οι συγκριτικά νουνεχέστεροι που υποστήριζαν μόνο ότι η εποχή του Λουδοβίκου 14ου δεν είναι σε υψηλό πολιτισμό κατώτερη της Εποχής του Αυγούστου). Ούτως ή άλλως η Γαλλία αρχίζει να κατεβαίνει την κλίμακα ισχύος στην ιστορία κατά τον 18ο αιώνα. (Χάνει π.χ. στη ναυτική διαμάχη με την Αγγλία για τον έλεγχο των θαλασσών).

Ο Διαφωτισμός (Γαλλικός και Καντιανός στην ουσία του) είναι ένα ιδιόμορφο μείγμα Κλασσικού και Νεωτερικού. Κλασσικού στις αξιώσεις του Λόγου, είναι όμως ακραιφνής νεωτερικός στην υπόθεση ενός Λόγου υποτιθεμένως ακριβούς και σαφούς (κατά το πρότυπο των «θετικών» επιστημών), όμως αχαμνού και ολίγου, ανίκανου να ταυτισθεί με την πλέρια μεγαλοσύνη του όντος. Όπως έγραψε ο Γάλλος Hippolyte Taine (κηρυγμένος εχθρός του Διαφωτισμού και της Γαλλικής Επανάστασης αλλά αληθή εδώ λέγων), η Διαφωτισμένη νίκη του ορθού λόγου είναι νίκη «ενός ορισμένου ορθού λόγου, ενός ορθού λόγου που επιχειρηματολογεί, που θέλει να σκέφτεται με τη μικρότερη προετοιμασία και τη μεγαλύτερη ευκολία... που δεν μπορεί ή δεν θέλει να καλύψει την πληρότητα και την

πολυπλοκότητα της πραγματικότητας» (H. Taine, *Les Origines de la France Contemporaine*, vol. 1, pp. 144-5).

Στο τέλος του 18ου αιώνα το Παλαιό Καθεστώς της Ηπειρωτικής Ευρώπης καταρρέει από τη λαίλαπα της Γαλλικής Επανάστασης και της Αυτοκρατορίας του Μ. Ναπολέοντα. Η Γαλλία δίνει μια ηφαιστειακή έκρηξη, τελευταία μεγάλη αναλαμπή της στην παγκόσμια ιστορία. Η έκρηξη διακόπτει για λίγο την αρξάμενη υποβάθμισή της, αλλά η αποτυχία της Αυτοκρατορίας και η Παλινόρθωση, συνεχίζουν επιταχυνόμενη τη διαδικασία απίσχνανσής της. **Τα τελικά αποτελέσματα της Γαλλικής Επανάστασης του Διαφωτισμού ήσαν αυτά που πρόβλεψαν οι θεωρητικοί εχθροί της: Burke, Maistre, Herden (Άγγλος, Γάλλος, Γερμανός). Τα Ευρωπαϊκά Εθνικά Κράτη έγιναν ισχυρότερα και ισοπεδοτικότερα απέναντι των ατόμων. Η λαϊκή κυριαρχία ισότιμων πολιτών χρησιμοποιήθηκε για να μαζικοποιήσει την κοινωνία σε αποφασιστικά μεγαλύτερο βαθμό από ότι έκανε, και μπορούσε να κάνει, το Ancien Régime.**

Συνωδά, η πολιτιστική υποβάθμιση της Γαλλίας είναι προφανής.

Η Αγγλία έμεινε εκτός της πολιτικοστρατιωτικής δίνης και συνέχισε τη *suī generis* ύπαρξή της. Συνεπεία αυτού ακμάζει κορυφαία, πρωτίστως στην ποίηση και δευτερευόντως στη σκέψη.

Η Γερμανία κάνει τη δική της Επανάσταση εκ των άνω στην Πρωσσία της Πεφωτισμένης Μοναρχίας, ενώ ο πολυμερισμένος χαρακτήρας του πολιτικού της χάρτη την εξαιρεί από τα δεινά του Εθνικού Κράτους. Έτσι καλπάζει πολιτιστικά και πνευματικά: Μουσική, Φιλοσοφία, Ιστορία, Αρχαιογνωσία, Νομική Θεωρία, Θεολογία. Ο Κλασικισμός πιάνει γερές ρίζες στο Γερμανικό πνεύμα, αλλά η επιρροή του είναι όπως πάντα στην Ευρώπη μερική: εξικνείται σε ωρισμένους τομείς και στα ανώτερα στρώματα

(στις elites). Αλλά ακόμη και εκεί που ο κλασικισμός θεμελιώνεται στέρεα αν και μερικώς, ο αναγκαίος χαρακτήρας του Ευρωπαϊκού κλασσικισμού, δηλαδή με μια έκφραση ο «ανικανοποίητος έρωτας του Τευτονικού προς το Κλασσικό» (κατά τη θεωρία μου) οδηγεί τη Γερμανία σε ένα διηνεκές «εις μάτην» (Nietzsche). Έτσι, όταν υποκύπτει στη Νεωτερικότητα και γίνεται ένα εθνικό κράτος αντί μιας αυτοκρατορίας (ενοποίηση υπό την Πρωσσία αντί της Αυστριακής ενσωμάτωσης), σφραγίζει τη μοίρα της Ευρώπης, ως παιδιού της, με την φοβερή ακολουθία του ΠρωσοΓαλλικού Πολέμου και των Δύο Παγκόσμιων συγκλονισμών του 20ου αιώνα.

Η Ιταλία, αργά και αυτή, ακολουθεί τη Νεωτερική Πολιτική Λογική, ενοποιείται ως Εθνικό Κράτος, και παρακμάζει συνεχώς έκτοτε σε όλους τους συντελεστές ισχύος.

Ο Εθνικοσοσιαλισμός και ο Φασισμός αποτελούν πρόσθετη απόδειξη ότι το Δυτικοευρωπαϊκό Εθνικό Κράτος δεν «κάθισε» καλά στις αντίστοιχες κοινωνίες και η προσπάθεια έγινε να αντικατασταθεί από το Κράτος της Εθνικής Ψυχής ή των κοινωνικοοικονομικών Παραγωγικών Συντεχνιών. Η σκληρή Δημοκρατία της Παλινορθωμένης Γαλλίας (το μοντέλο του Κοσμικού Κράτους στην θέση και στον ρόλο του θεοκρατικού) ήταν ήδη σε παρακμή. Και το Αγγλοσαξωνικό Μοντέλο δεν ταίριαζε στο Κεντροευρωπαϊκό Ηπειρωτικό πεδίο.

Όπως έχω πολλές φορές αναλύσει το Μέλλον προοριζόταν για μια τρίτη Επανάσταση του τέλους του 18ου αιώνα, αυτή που συνέβη στα περιθώρια του τότε Παγκόσμιου Συστήματος Ισχύος. Και έχει τεράστια σημασία να προσδιορίσουμε τις συνιστώσες του Ανύσματος της Ιστορίας που έδειχνε και δείχνει σε αυτό το Μέλλον. [Δείτε π.χ. το βιβλίο μου «Χώρος και Ιστορία», τόμος Α', Καθολικά Πεδία Δυνάμεων. Και τις σχετικές μελέτες μου στο site του Ινστιτούτου, section “Research Projects”,

category “Geopolitics and the Vector of History: Unipolar Systems and World Hegemony”].

* * *

Η Γερμανία, ως πεμπτουσία της Ευρωπαϊκότητας κατά την αγεφύρωτη πόλωση και ασύζευκτη εναντιότητα του Κλασσικού και του Νεωτερικού επί φόντου Τευτονικού, είναι ο ρομαντικά τραγικός ήρωας των δύο τελευταίων αιώνων.

Φορτώνεται τις αμαρτίες της Ευρώπης.

Και ο Siegfried δολοφονείται συμπαρασύροντας τη Walhalla των θεών στην καταστροφή. Για να μείνει ο Νέος Κόσμος χωρίς τις Μοίρες του Παλαιού.

Ο Μύθος όπως πάντα λέει το Ον, την παρελθούσα, ενεστώσα και μέλλουσα πραγματικότητα.

Ο Ευρωπαϊκός Υποκειμενισμός γεννά την Τεχνητότητα. Η Νεωτερική Ευρωπαϊκή σύλληψη του όντος και η δράση εντός του, είναι πάντοτε τεχνητή. Εξωτερική και τεχνητή στάση προς το ον σημαίνει βουλησιαρχία και βούληση για Δύναμη. Δύναμη που δεν είναι η ένταση της ουσίας αλλά η προβολή μιας βούλησης. Είναι λοιπόν δύναμη που μέλλει πάντοτε να συνθλιβεί στις μυλόπετρες του όντος (και των θεών, και της Μοίρας). Αλλά ο χρόνος διαφέρει.

Ο χρόνος τώρα είναι αμείλικτος για την Ευρώπη. Την καταπίνει. Και μεταξύ των κρατών της, ο σώζων εαυτόν σωθήτω. Με μια υπέρτατη τεχνητότητα τώρα προσποιούνται ότι παρόλα αυτά είναι μαζί. Αυτό

διατρανώνεται τα τελευταία χρόνια με τον καταλύτη της Παγκόσμιας Οικονομικής Κρίσης.

Και το αποκορύφωμα της τεχνητότητας είναι το Eurogroup Statement της 21/2/2012. Είναι, πρώτον, Δήλωση (Προθέσεων) και όχι Απόφαση. Προφανώς, γιατί έτσι κιαλλιώς δεν αποφασίζουν τίποτε. Και επιπλέον γιατί δεν μπορεί να αποφασιστεί έννομα τίποτα (αφού η Βρετανία με το veto της έχει ακυρώσει κάθε διαδικασία λήψης απόφασης σύμφωνα με τις Συντακτικές Συνθήκες).

Και είναι, δεύτερον, προθέσεις στον αέρα αφού εξαρτώνται από πολλές, διάφορες, αντίθετες και απραγματοποίητες παραμέτρους και όρους.

Το πράγμα είναι γελοίο. Ρομαντικά τραγικό για τη Γερμανία που ωθείται πάλι στη Ματαιότητα της Μοίρας της. Δεν αξίζει πια να ασχολείται με τις λεπτομέρειες. Οι ανακοινώσεις που βγάζουν στη θλιβερή Ευρωπαϊκή Ένωση δεν αξίζουν το χαρτί που είναι γραμμένες.

* * *

Ως προς τη χώρα μας είναι απόλυτος ο εξευτελισμός του Καθεστώτος εν γένει και ιδιαίτερα της Πρωθυπουργικής Ρόμπας, του ρητά Περιφρονούμενου Υπουργού και των Αρχηγίσκων των «Μειζόνων» Κομμάτων του Πολιτικού Συστήματος του Καθεστώτος (του Δόλιου και του Κολοτούμπα). Και μόνο ότι εκπροσωπούν την χώρα και την κοινωνία μας κάνουν τεράστια ζημιά σε εμάς τους πολίτες δημιουργούς.

Η Δήλωση της Ευρωζώνης, ένα κατάπτυστο κείμενο για την εθνική μας υπόσταση, καθιερώνει τη μετατροπή της Ελλάδας σε Προτεκτοράτο (όπως έγραψε ο ξένος τύπος). Η εθνική προδοσία του Καθεστώτος Κατοχής και της Δοσιλογικής Κυβέρνησής του είναι συντελεσμένη. Θα λογοδοτήσουν γιαυτό. Οι ξένοι είναι αηδιασμένοι με το Καθεστώς και απορούν με εμάς.

Εμείς οι Δημιουργοί να επαναλάβουμε προς όσους βηθούν το δουλικό τους Καθεστώς της χώρας ενάντια στον λαό της κοινωνίας μας, ότι θα φροντίσουμε να χάσουν τα λεφτά τους. Όλες οι συμφωνίες που συνάπτονται μεταξύ αυτών και του Καθεστώτος θα ακυρωθούν από το νέο Κράτος μας, με την διακοπή της συνέχειας που θα θεσπίσουμε προς το Παλαιό Καθεστώς. Αντιθέτως θα υπολογίσουμε πολύ όσους μας βοηθήσουν να απαλλαγούμε από αυτήν την επονείδιστη εσωτερική κατοχή, στερώντας από το Καθεστώς τα μέσα για να συνεχίζει να μας ταλαιπωρεί σαν ζωντανός νεκρός που ήδη είναι.

***

Οι συναντήσεις των Σεμιναρίων γίνονται στην Αίθουσα Διαλέξεων του Μεγάρου Λόγου και Τέχνης, Πλατεία Γεωργίου Α', 2^{ος} όροφος.

Μετά την ομιλία ακολουθεί διεξοδική, ανοικτή συζήτηση.

Η εισοδος είναι ελεύθερη.